

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **S. M.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2. 2011, č. j. OAM-25/LE-PA03-PA03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Namítal porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2,3 a § 68 ods. 3 správního řádu, která citoval a která měl žalovaný porušit v předchozím řízení. Dále namítal, že se žalovaný dopustil nesprávné právní kvalifikace, pokud aplikoval § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Je přesvědčen, že skutkový stav neodůvodňoval použití tohoto

ustanovení. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu resp. minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona. V odůvodnění žaloby uvedl, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, zda není v jeho případě na místě použití pravidla non-refoulement. Citoval čl. 10 Ústavy ČR a čl. č. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků s tím, že se správní orgán měl obligatorně zabývat otázkou zákazu navracení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě a svobodě. Má za to, že pokud žalovaný rozhodl o jeho žádosti dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a zcela nedostatečně se zabýval možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona, příp. uplatněním principu non-refoulement, lze považovat jeho postup za nezákonný. Dále namítal, že žalovaný si za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Tato povinnost přitom plyne z ust. čl. 4 kvalifikační směrnice (směrnice č. 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka ...) a z ust. čl. 8 procedurální směrnice (směrnice č. 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka). Výrok rozhodnutí o neudělení azylu i o nevztážení doplňkové ochrany tak považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Správní orgán si neopatřil ve vztahu k § 14a zákona o azylu řádné podklady, odůvodnění rozhodnutí neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě návratu na Ukrajinu. Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí aplikaci ustanovení § 14a resp. 14 zákona o azylu, odkázal na obsah správního spisu, tedy na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a na ostatní spisový materiál. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, neboť podle jeho názoru neprokazuje porušení správního řádu ani zákona o azylu žalovaným. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že v případě žalobce se jedná o již druhé řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připomněl, že v prvním řízení žalobce uvedl jako důvod svého odchodu z vlasti (v roce 2001) problémy s jistými muži kvůli své dívce, kdy policii oznámil její napadení. První řízení skončilo neudělením žádné z forem mezinárodní ochrany a bylo potvrzeno i Nejvyšším správním soudem (v roce 2005). V nynější žádosti žalobce uvádí, že se na Ukrajinu nemůže vrátit proto, že mu doma hrozí problémy (kvůli strýci, který v Čečensku v roce 1994 bojoval a zahynul na straně čečenských povstalců). Žalovaný stručně zopakoval výpovědi žalobce ve správním řízení. Poukázal též na sdělení žalobce, který uvedl, že v ČR by chtěl zůstat i proto, že zde má ukrajinskou přítelkyni, která se zde má trvalý pobyt a s níž se zná 7 let. Žalovaný proto dovodil, že žalobcem uváděné důvody nemají nic společného s důvody, s nimiž zákon spojuje udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci

pobytu na území ČR a obavy žalobce z možného pronásledování kvůli případu jeho strýce (v té době byl žalobce malý, nemohl mít o aktivitách strýce žádné povědomí) nemají dle názoru žalovaného racionální podklad a jsou ničím nepodloženými domněnkami a spekulacemi žalobce. Trvá proto na tom, že napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jemuž odpovídá i právní kvalifikace dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Zásadně proto nesouhlasí s názorem žalobce, že by splňoval zákonné důvody pro udělení azylu dle § 12, § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

K žalobní námitce stran nedostatečných podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí, v čem konkrétně porušení žalovaného spatřuje. Zdůraznil, že rozsah dokazování vymezil sám žalobce svými důvody. Odkázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č.j. 5 Azs 50/2003 ze dne 26.2. 2004. Žalovaný s odkazem na správní řízení uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu poté, co selhaly všechny dostupné prostředky k jeho legalizaci na území ČR a poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. K námitce použití informačních zdrojů, které jsou obecnými informacemi o zemi původu žalobce, neboť neuvedl žádné skutečnosti svědčící o jeho pronásledování ani hrozící vážné újmě v zemi původu, uvedl, že měly sloužit pro účely seznámení se žalobce s podklady pro rozhodnutí. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 72/2007 ze dne 6.12. 2007, v němž se uvádí „nechť si každý střeží svá práva...“.

K námitce týkající se § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) žalovaný uvedl, že byla –li žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, bylo nadbytečné zabývat se naplněním podmínek dle § 14 zákona o azylu, neboť aplikace tohoto ustanovení se váže na ust. § 12 cit. zákona. Dodal, že žádný z důvodů, které žalobce uvedl, nelze podřadit pod důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu.

K žalobní námitce, v níž se žalobce domáhá uplatnění zásady non-refoulement žalovaný uvedl, že aby bylo možné vztáhnout tuto zásadu na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. S odkazem na skutečnosti žalobcem uvedené žalovaný dovodil, že v případě žalobce není k přednostní aplikaci zásady non-refoulement důvod, článek 33 Úmluvy tak na žalobce nedopadá. Dle názoru žalovaného nebylo podanou žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil, že dne 4.2. 2011 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Vlast opustil 21.7. 2001, měl tam problémy s jistými muži kvůli své dívce. Dne 23.4. 2002 si podal první žádost o azyl (dle tehdy platné právní úpravy) za účelem legalizace svého pobytu, dále uvedl obavy z návratu na Ukrajinu, protože ho napadli a zbili neznámí muži, kteří chtěli unést jeho dívku, žalobce je udal na policii a oni mu následně vyhrožovali. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 5. 2003 nebyl žalobci udělen azyl dle § § 12, 13 a 14 zákona o azylu a dále bylo rozhodnuto tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tehdy platného zákona o azylu. Žalobce nebyl úspěšný ani v řízení před Krajským soudem v Brně, který jeho žalobu rozsudkem ze dne 24.6. 2004 zamítl, ani před Nejvyšším správním soudem, který usnesením č.j. 7 Azs 287/2004-48 ze dne 21.7. 2005 (právní moc dne 30.8. 2005) odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. V nové žádosti (dne 4.2. 2011) žalobce uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, neboť mu asi před sedmi měsíci volali rodiče, že má doma problémy. Ty měly spočívat v tom, že po změně prezidenta na Ukrajině mělo dojít k prošetřování působení jeho strýce (bratra jeho otce), který v roce 1994 bojoval v Čečensku na straně čečenských povstalců a v témže roce tam zahynul. K rodičům začali docházet neznámí muži, dostávali i písemné výzvy, aby se dostavili na místní policii za účelem podání vysvětlení čečenské působnosti zmíněného strýce. Žalobce připustil, že o tom nic bližšího neví, tehdy byl malý. Matka mu jen sdělila, aby se na Ukrajinu nevracel a že na něm do ČR přijedou. Dále k dotazu žalovaného uvedl, že původní problémy, kvůli kterým vlast opustil, již pominuly. Uvedl, že by chtěl v ČR zůstat se svou ukrajinskou přítelkyní. Znájí se již sedm let, ona zde má trvalý pobyt. Přeje si, aby za ním do ČR přicestovali rodiče a bratr a požádali zde o mezinárodní ochranu. V případě návratu se obává uvěznění, jiné obavy neuvedl.

Žalovaný na straně druhé napadeného rozhodnutí zrekapituloval, že žalobci bylo již v roce 2002 uloženo správní vyhoštění, které žalobce nerespektoval a dne 23.4. 2002 si podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po pravomocném skončení prvního řízení neopustil území republiky, dne 2.9. 2007 mu bylo uloženo další správní vyhoštění na dobu tří let, které opět nerespektoval a zdržoval se na území ČR neoprávněně. Příležitostně a bez povolení zde pracoval. V srpnu 2010 byl zajištěn cizineckou policií a dne 4.2. 2011 si podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. (Příslušná rozhodnutí jsou součástí správního spisu).

V průběhu pohovoru dne 15.2. 2011 žalobce popsal svůj život ve vlasti. Potvrdil, že jeho původní problémy s neznámými muži kvůli dívce, již pominuly. Asi před rokem se chystal odjet domů, ale situace se změnila. Před sedmi měsíci mu zavolala matka, aby se domů raději nevracel. Připustil, že na území ČR pobýval neoprávněně, chtěl si ještě vydělat nějaké peníze na cestu. Na Ukrajinu se vracet nechce kvůli důvodu, který mu sdělila matka. Dále uvedl, že neví jací muži k jeho rodičům chodili, matka mu více neřekla. Neví ani podrobnosti o působnosti svého strýce v čečenské válce. Ke svému životu v ČR uvedl, že sedm

let bydlel se svoji ukrajinskou přítelkyní v jejím bytě v Brně. Pracoval v Brně na různých stavbách. Dále uvedl, že při svém posledním umístění do ZZC Poštorná (zařízení pro zajištění cizinců) v srpnu 2010 obdržel již v pořadí třetí správní vyhoštění na dobu 5-ti let. K dotazu žalovaného, proč v době svého zajištění v ZCC Poštorná požádal o dobrovolný návrat na Ukrajinu (žádostí ze dne 23.12. 2010 - z vážných rodinných důvodů) vysvětlil, že když nemohl požádat o azyl, chtěl se vrátit domů. O mezinárodní ochranu zažádal poté, co bylo jeho zajištění podle § 129 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění přehodnoceno na zajištění dle § 124 cit. zákona a kdy o této možnosti byl ze strany policie poučen.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1, písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Součástí správního spisu jsou informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, a to Informace MZV ČR, č.j. 11193/2009-LP ze dne 29.7. 2009, č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13.5. 2009 a č.j. 129871/2010/LPTP ze dne 19.1. 2010 a aktuální

informace o situaci na Ukrajině obsažené v databázi ČTK. S uvedenými informacemi měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim.

V projednávané věci se krajský soud ztotožnil s posouzením situace a odůvodněním napadeného rozhodnutí tak, jak učinil žalovaný správní orgán. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. V řízení bylo prokázáno, že žalobce podruhé požádal o mezinárodní ochranu v ČR, když v prvním řízení neuspěl ani před Nejvyšším správním soudem v Brně. Výslovně uvedl, že prvotní důvody, kvůli kterým opustil Ukrajinu v roce 2001 již pominuly a za nový důvod své žádosti označil neurčité varování své matky, aby se na Ukrajinu nevracel kvůli údajnému otevření vyšetřování působení strýce žalobce v roce 1994 v rusko-čečenské válce. Bližší okolnosti nebyl schopen vysvětlit. Soud je ve shodě se žalovaným nucen konstatovat, že výpovědi žalobce ohledně důvodů jeho současné žádosti jsou neurčité, nepřesné, v některých částech rozporné a celkově působí vykonstruovaně a nevěrohodně (dne 23.12. 2010 požádal o okamžitý dobrovolný návrat na Ukrajinu a krátce na to, dne 4.2. 2011 požádal o mezinárodní ochranu, protože se obává svého návratu na Ukrajinu). K výslovnému dotazu žalovaného při pohovoru dne 15.2. 2011, zda by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nějaké nebezpečí ze strany policie nebo státních orgánů žalobce výslovně uvedl: „nikdy mě tam nepronásledovali, nic špatného jsem tam neudělal, nevím, proč by mě tam měli pronásledovat.“ Žalobce opakovaně porušil uložená správní vyhoštění, pobýval a pracoval na území ČR neoprávněně, porušoval zákony ČR a podanou žádostí se zcela zjevně snaží o legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR. Soud je nucen žalobci opakovaně připomenout, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutů mohl žalobce k legalizaci svého pobytu využít. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce legalizace pobytu, na kterou soud rovněž odkazuje.

Závěrem soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti svědčící o tom, že by byl v zemi svého původu pronásledován či se mohl důvodně obávat pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, to ostatně i vyloučil, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobní námitku ohledně nedostatečného odůvodnění dle § 12 a § 14a považuje soud za nedůvodnou. Žalovaný v rozsahu neurčitě tvrzených obav žalobce z návratu na Ukrajinu standardním způsobem zajistil obecné informace o zemi původu, žalobce nevyužil možnosti se s obsahem těchto zpráv seznámit a nenavrhl v tomto směru žádné doplnění. Soud s odkazem na napadeného rozhodnutí má za to, že odůvodnění ve vztahu k doplňkové ochraně je dostatečné, vyčerpávající a přesvědčivé. Žalobce neprokázal žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by žalovaný či soud mohl v jeho případě aplikovat zásadu non-refoulement (vyloučil obavy z pronásledování, na Ukrajině nedošlo k žádné závažné vnitropolitické změně, která by správní orgán opravňovala k přímé přednostní aplikaci výše uvedené zásady. Žalobní námitka ohledně neposouzení jeho žádosti dle §14 obsahuje jednu holou větu, resp. část věty a není žádným

způsobem zdůvodněna. Soud se proto přiklání k vysvětlení, které učinil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.

S odkazem k výše uvedenému soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když na případ žalobce aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) cit. zákona a žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž ani řízení před krajským soudem nepřineslo žádné zásadní skutečnosti, v důsledku kterých by mohlo dojít ke změně v posouzení žádosti žalobce. Soudu proto nezbylo, než v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 29. listopadu 2011

JUDr. Ivona Šubrtová
samosoudkyně